

عنوان مقاله:

مولفه های نوستالژی در شعر یدالله بهزاد

محل انتشار:

فصلنامه رخسار زبان، دوره 4، شماره 12 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

عبدالرضا نادریفر - استادیار دانشگاه رازی کرمانشاه

فراست پیروزی نژاد - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه کردستان

خلاصه مقاله:

نوستالژی رفتاری ناخودآگاهی است که به عنوان احساسی طبیعی در همه ی انسان ها بروز می کند. هنگامی که فرد از وضعیت کنونی اش احساس ناخشنودی کند، می کوشد تا با پناه آوردن به رویدادها و خاطرات خوش گذشته اش به نوعی درد درون خود را تسکین بخشد. نوستالژی و مصادیق آن درونمایه ی شعر بسیاری از شاعران گذشته تا به امروز را تشکیل می دهد. نوستالژی و حسرت گذشته با تمام مولفه ها و معانی آن از برجسته ترین مضامین و در واقع خصیصه ی اصلی شعر بهزاد محسوب می شود. گریز به خاطرات شیرین کودکی، ایام خوش جوانی و گله از دوران پیری و ... از جمله مضامینی اند که شعر او را با نوستالژی پیوند عمیق می بخشند، به حقیقت او با پناه بردن به گذشته و خاطرات خوش آن، نارضایتی و اعتراض خود را نسبت به اوضاع جامعه و روزگار خویش نشان داده است. نوستالژی شعر بهزاد با دو معنا مطرح می شود، نوستالژی فردی و نوستالژی جمعیت نوستالژی فردی شعر او شاملیاد دوران خوش کودکی و مدرسه، غم عشق و مفاهیمی چون اندوه از دست رفتن جوانی و دوستان و نزدیکان و شکوه از روزگار پیری می شود. نوستالژی جمعیت شعر او جایی ست که شاعر را با دردهای مردم پیوند می زند. اشعار سیاسی- اجتماعی شاعر نوستالژی جمعیت شعر او را پر رنگ تر از نوستالژی فردی کرده است. بهزاد شاعری متعهد، آرمان خواه و انسان دوست است. او شعر را در خدمت اخلاق به کار گرفت. جنبه های مختلف تعهد سیاسی، اجتماعی، عاطفی، مذهبی و تعهد به خانواده و دوستان در اشعارش نمود دارد؛ این عناصر نه تنها جان مایه ی شعر او را شکل می دهند، بلکه نمودار حقیقی شخصیت والای او نیز هستند. پژوهش حاضر بر آن است که به بررسی نوستالژی و جنبه های مختلف آن در شعر یدالله بهزاد کرمانشاهی بپردازد.

کلمات کلیدی:

یدالله بهزاد، شعر، حسرت گذشته، نوستالژی فردی، نوستالژی جمعیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1242886>

